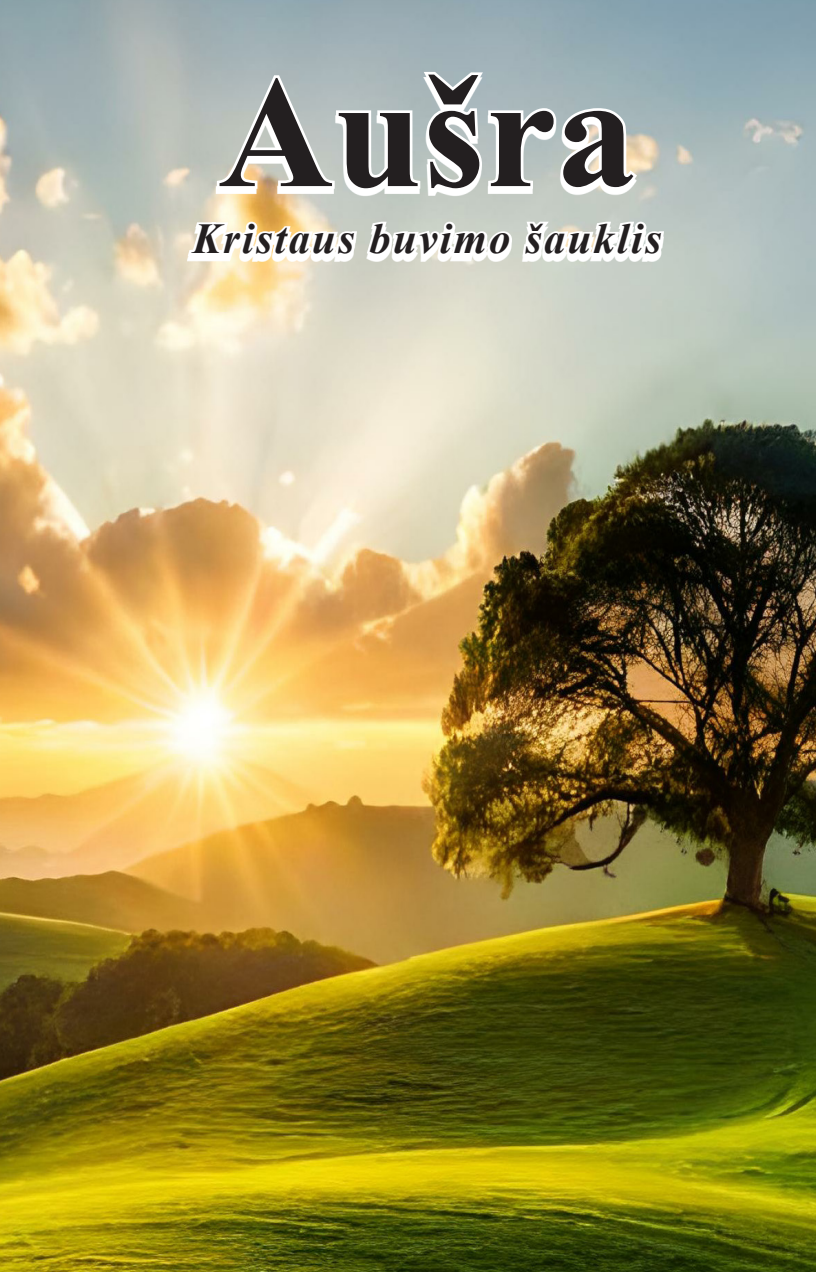

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas "Aušra

2025 m. kovo mėn.

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	1
<i>Nekenčiamas be priežasties.....</i>	<i>2</i>
BIBLIJOS STUDIJOS	14
<i>Šventa tauta .....</i>	<i>14</i>
<i>Dievo šventovė .....</i>	<i>17</i>
<i>Įsteigta kunigystė .....</i>	<i>20</i>
<i>Saldus skonis Dievui .....</i>	<i>23</i>
<i>Sutaikinimo diena.....</i>	<i>26</i>

Pažvelkite į Šventojo Rašto citatas savo Biblijoje!

Nekenčiamas be priežasties

"Taip atsitiko, kad išsipildytų žodis, užrašytas jų įstatyme: 'Jie nekenė manęs be priežasties'".

Jono 15:25

Jėzaus laikų religinis pasaulis jo nekenė ir galiausiai nužudė. Jie nekenė Jo, nes Jo gyvenimo būdas prieštaravo jų gyvenimo būdui. Savo pasiaukojimo pavyzdžiu Jis pasmerkė jų savanaudiškumo būdą, o savo mokymu atskleidė jų populiarias klaidas ir mokė nepopuliarių tiesų.

Mūsų įžanginio teksto žodžius, paimtus iš Ps 69, 4, Jėzus pasakė savo mokiniams paskutinėmis savo žemiškosios tarnystės valandomis. Jis žinojo, kad jie netrukus patirs kančią ir sielvartą, todėl stengėsi paruošti jų širdis ir protus netrukus laukiantiems įvykiams. Jis norėjo, kad jie nesukluptų, bet būtų pasirengę priimti Šventąją Dvasią per Sekmines ir naudotis nuostabiomis dangiškojo pašaukimo privilegijomis. Hebrajams 3,1

Pasaulio panieka

Jėzaus tarnystės metu mokiniai sužinojo, kad buvimas kuklaus ir nuolankaus Jėzaus sekėju neatnešė jiems tuometinio religinio pasaulio palankumo. Pasitaikydavo atvejų, kai minios būriavosi aplink savo mylimą Viešpatį, tačiau dažnai paaiškėdavo, kad jų motyvas buvo bet kokia materialinė ar kūniška nauda, kurią jie tikėjosi iš Jo gauti. Tik nedaugelis buvo suinteresuoti ištikimais Juo sekti ar pasiryžti aukotis, kad taptų Jo mokiniais. Jn 6, 26 ir 27 bei 60 ir 66

Kai atėjo laikas Jėzų nukryžiuoti, mokiniai neabejotinai tikėjo, kad jis kaip nors išvengs mirties ir galės imtis Izraelio vadovo ir karaliaus vaidmens. Jie buvo susipažinę su pranašo Izaijo žodžiais, kuris apie Mesiją rašė: "Jo valdžiai ir taikai nebus galo". (Izaijo 9, 7). Tačiau jie nežinojo, kad pirmiausia Jam reikėjo kentėti ir mirti už pasaulį, kad išsipildytų nuostabios pranašystės, susijusios su Jo karalystės šlove. Tai buvo jų viltis kartu su Mokytoju dalyvauti Jo šlovėje, kuri, kaip jie tikėjo, jau buvo netoli.

Jėzus turi mirti

Jėzus neslėpė nuo mokinių, kad netrukus ateis Jo mirtis. Iš Šventojo Rašto pasakojimo sužinome: "Nuo to laiko Jėzus ėmė aiškinti savo mokiniams, kad Jis turi eiti į Jeruzalę ir daug kentėti nuo vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Įstatymo mokytojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti". (Mt 16, 21). Nors Jėzaus pareiškimas buvo aiškus, Jo pasekėjai turėjo manyti, kad tai, ką Jis pasakė, turi kažkokią kitą prasmę.

Jėzus žinojo, kad mokiniai vis dar žvelgė į savo mokinstės privilegijas iš materialinės naudos ir šlovės, kurią jie tikėjosi pasiekti būdami su Juo, pozicijų. Jis taip pat žinojo, kad po Sekminių jie bus persmelkti Šventosios Dvasios supratimo. Tačiau dabar jie negalėjo susitaikyti su tuo, kad jų Viešpaties mirtis iš tikrųjų įvyks.

Jėzaus sekėjai nekenė

Mokiniai mylėjo savo Mokytoją ir buvo įsitikinę, kad Jis yra Dievo paskirtas Mesijas, tačiau jie dar nesuprato, kad Jo tarnystė bus susijusi su kančia ir mirtimi, o tik po to ateis šlovė ir garbė. Vėliau Petras rašė: "Jie stebėjosi, apie kokį laiką ar situaciją kalbėjo juose esanti Kristaus Dvasia, kai iš anksto

pasakojo jiems apie Kristaus kančią ir po jos ateisiančią didžiąją šlovę". 1 Petro 1, 11.

Mūsų pateiktoje Šventojo Rašto ištraukoje Jėzus pripažino, kad buvo nekenčiamas be priežasties, ir paaiškino: "Pasaulis mylėtų tave kaip savą, jei jam priklausytum, bet tu nebesi pasaulio dalis. Aš išsirinkau tave iš pasaulio, todėl jis tavęs nekenčia. Ar atsimeni, ką tau sakiau? 'Vergas nėra didesnis už šeimnininką'. Kadangi jie persekiojo mane, natūralu, kad persekios ir jus. Ir jei jie būtų klausę manęs, jie būtų klausę ir tavęs. Jie visa tai darys jums dėl manęs, nes atmetė tą, kuris mane siuntė". Jono 15, 18-21

Mokytojas taip pat perspėjo: "Bet ateis laikas - jis jau čia pat, - kai jūs išsisklaidysite ir kiekvienas eisite savo keliu, palikdami mane vieną. Tačiau aš nesu vienas, nes Tėvas yra su manimi. Visa tai jums pasakiau, kad turėtumėte manyje ramybę. Čia, žemėje, jums teks patirti daug išbandymų ir sielvarto. Bet būkite ramūs, nes aš nugalėjau pasaulį". Jono 16, 32 ir 33

Verta pastebėti, kad ne tiek įspėjimas apie būsimą išsklaidymą ir persekiojimą turėjo suteikti mokiniams ramybę ir gerą nuotaiką, kiek tai, kad jie suprastų

tikrą jo prasmę, kai jis ateis. Tada jie supras, kad jiems teko didžiulė privilegija kentėti kartu su Jėzumi. Jis norėjo, kad jie žinotų, jog Jis nugalėjo pasaulį ir kad ir jiems bus suteikta jėgų nugalėti pasaulį, jei jie ir toliau bus Jo mokiniai. Turėdami šį pažadėtą pergalės užtikrinimą, jie galėjo džiaugtis, nepaisydami pasaulio pasipriešinimo ir persekiojimų. Žinojimas, kad kenčia kartu su savo brangiu Viešpačiu, suteiktų jiems drąsos ištikimai tęsti kelionę.

Nugalėtojai

Iš Jėzaus gyvenimo, tarnystės ir mokymo pavyzdžio aišku, kad krikščionio gyvenimas yra kova su pasipriešinimu. Vyksta nuolatinė kova, kurioje mes kovojame su grėsmingais priešais, kurie mus įveiktų, jei mums nebūtų suteikta dieviškos jėgos juos įveikti. Šėtonas, velnias, yra didysis krikščionio priešininkas, o jo sąjungininkai - pasaulis ir mūsų puolęs kūnas. (1 Pt 5, 8; Jn 17, 14 ir 15; Romiečiams 7, 18). Apaštalas Paulius, kalbėdamas apie save, rašė: „Aš drausminu savo kūną kaip sportininkas, treniruodamas jį, kad darytų tai, ką turi daryti. Kitaip bijau, kad pamokslavęs kitiems, pats galiu būti diskvalifikuotas". 1 Korintiečiams 9, 27.

Terminas "nugalėti" vartojamas apibūdinti krikščionių pergalei prieš velnią, pasaulį ir savo kūną. Blogis yra pasaulio, kurio kunigaikštis yra šėtonas, pagrindas. Todėl Paulius ragino: "Neleiskite blogiui jūsų nugalėti, bet nugalėkite blogį darydami gera". (Rom 12, 21). Jonas taip pat drąsina: "nes kiekvienas, gimęs iš Dievo, nugali pasaulį. Tai pergalė (graikiškai: sėkmės priemonė), kuri nugalėjo pasaulį, - mūsų tikėjimas". 1 Jn 5, 4.

Dievas yra meilė

Dangiškasis Tėvas yra meilės autorius ir jos globėjas per amžius. Tačiau šėtonas yra savanaudiškumo autorius. Šie du principai kariauja vienas su kitu nuo pat žmogaus nuopuolio. Dievo tautą - tuos, kurie ištikimai Jam tarnavo visais amžiais - skatino meilė Jam. Jie vadovavosi Juo ir Jo Dvasia, tuo tarpu dauguma likusios žmonijos per gyvenimąėjo valdomi daugiausia savanaudiškumo principo.

Žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą, ir šio paveikslo pėdsakai tebėra išlikę ir pasireiškia daugelio žmonių gerumo darbais. (Pr 1, 27). Tačiau ne atsitiktiniai geri darbai yra pasaulio ir jo dvasios įveikimas. Tai turi būti atsivertimas iš principo gyventi sau į principą gyventi Dievui ir paskirti savo gyvenimą

Jo tarnystei. Dėl nuodėmės "aš" žmonių giminėje tapo dominuojančiu gyvenimo motyvu. Jis taip įsigalėjo pasaulyje, kad laikomas normaliu gyvenimo būdu. Savanaudiški interesai yra principas, valdantis dabartinį pasaulį, o šėtonas yra "šio pasaulio dievas". 2 Korintiečiams 4,4

Mylėkite vieni kitus

Vienintelis būdas panaikinti savanaudiškumą ir visoje žemėje įtvirtinti meilės principą kaip pagrindinį gyvenimo principą yra Dievo išgelbėjimo planas. Jėzuse turime išsamiausią meilės kaip gyvenimo būdo pavyzdį. Jis ne tik davė mums pavyzdį, bet ir įsakė savo sekėjams mylėti, sakydamas: "Naują įsakymą aš jums duodu, kad jūs mylėtumėte vieni kitus, kaip aš jus mylėjau". Jono 13, 34.

Šios meilės dvasios iki galo nesuprato ir neįvertino turtingas jaunas valdovas, kuriam buvo liepta parduoti viską, ką turi, ir išdalyti vargšams, bet jis nuliūdęs išėjo (Mt 19, 16-22; Lk 18, 18-23). Vadovaudamasis savisaugos įstatymu, jis sukaupe žemiškų gėrybių sau ir nebuvo pasirengęs jomis dalytis su kitais. Mokiniai buvo suglumę dėl Jėzaus patarimo turtingam jaunuoliui, kuris, regis, atspindėjo

beatodairišką visų savanaudiškų interesų atsisakymą.

Tikroji mokinytė

Tada Petras tarė Jėzui: "Mes viską palikome, kad sektume paskui tave! Kas mums tada bus?" (Mato 19, 27). Petras priminė Mokytojui, kad jie, būdami Jo mokiniai, įvykdė sąlygas, kurias Jis norėjo primesti turtingam jaunam valdovui. Jų viskas buvo ne tiek daug, kiek Jo viskas, bet principas buvo tas pats. Atlikę šią auką, jie, savaimė suprantama, norėjo sužinoti, ko gali tikėtis mainais. Petro klausimas atskleidžia, kad jis dar neįvertino tikrosios mokinytės dvasios. Galbūt jis tikėjosi, kad gaus ką nors kaip garbę ir prestižą. Užuoat buvęs kuklus žvejys, jis galbūt troško užimti svarbią padėtį Mesijo karalystėje, būti valdovu arba didžiu tarp žmonių.

Jėzus atsakė: "Aš jus užtikrinu, kad kai pasaulis taps naujas ir Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovingame soste, jūs, mano sekėjai, taip pat sėdėsite dvylikoje sostų ir teisite dvylika Izraelio giminių. Ir kiekvienas, kuris dėl manęs atsisakė namų, brolių, seserų, tėvo, motinos, vaikų ar turto, gaus už tai šimteriopai daugiau ir paveldės amžinąjį gyvenimą". (Mt 19, 28-29). Iš šios ištraukos neturėtume klaidingai suprasti,

kad Viešpats nori, jog krikščionys aukotų kitus. Būtų neteisinga atimti iš savo šeimų būtinus patogumus ir aprūpinimą. Tačiau tai padarius, perteklius priklauso Viešpačiui.

Paimk savo kryžių

Kai Jėzus pranešė mokiniams, kad keliauja į Jeruzalę, kad ten bus suimtas ir nužudytas, Petras nenorėjo apie tai nė girdėti. "Bet Petras nusivedė Jį į šalį ir ėmė priekaištauti, kad jis taip kalba. "Dangus draudžia, Viešpatie", - tarė jis. "Tau niekada taip neatsitiks!" Jėzus į šį gerai nusiteikusį patarimą atsakė: "Šalin nuo manęs, šėtone! Tu man esi pavojingi spąstai. Tu viską matai tik iš žmogiško, o ne iš Dievo požiūrio". (Mt 16, 22-23). Petras bandė įtikinti Mokytoją, kad šis leistų savanaudiškiems interesams daryti jam įtaką ir neitų į Jeruzalę, kur, kaip žinojo, laukia Jo priešai.

Petras nesąmoningai skatino šėtoną, kuris visada skatina žmones pirmiausia galvoti apie save. Pasaulio, kurio kunigaikštis yra Šėtonas, gyventojai dažniausiai pirmiausia galvoja apie save. Tai yra atviras jų gyvenimo būdas, ir taip buvo nuo Edeno laikų, bet tai nėra Dievo būdas. "Tuomet Jėzus tarė savo mokiniams: "Jeigu kas iš jūsų nori būti mano

mokinys, turi atsisakyti savo kelio, imti savo kryžių ir sekti paskui mane. Jei bandysite laikytis savo gyvenimo, jį prarasite. Bet jei atiduosite savo gyvybę dėl manęs, ją išgelbėsite". 24 ir 25 eilutės.

Jau tada Jėzus pasiaukojamai aukojo savo gyvybę už visą žmonijos pasaulį. Apskritai dabartinėje visuomenėje dauguma mano, kad kvaila galvoti apie ką nors kitą, išskyrus save. Tačiau Jėzus kreipėsi į Petro ir kitų mokinių protą ir širdį, atkreipdamas jų dėmesį į tai, kad jų gyvybės bus išgelbėtos Dievo būdu, o ne laikantis pasaulietiško principo "pirmiausia aš".

Nugalėti pasaulį reiškia, kad mes, krikščionys, turime pasipriešinti savanaudiškumo principui, kuris mus supa iš visų pusių. Mes nesavanaudiškai atiduodame savo gyvenimą tarnaudami Dievui, Tiesai ir broliams. (Filipiečiams 3, 7 ir 8; 1 Jn 3, 16). Nesame pašaukti būti "ne iš pasaulio" ar gyventi atsiskybę nuo pasaulio. (Jn 17, 15). Atvirkščiai, nors ir esame pasaulyje, turime likti atskirti nuo jo principų bei standartų ir neleisti, kad mus paveiktų jo savanaudiška dvasia. Mums tenkantis išbandymas - kol fiziškai gyvename ir dirbame pasaulyje, neprisitaikyti prie bendros jo dvasios, bet ir toliau

stengtis prarasti savo gyvenimą dieviškosios meilės labui. Romiečiams 12,2

KRIKŠTAS IKI MIRTIES

Kasmet krikščionių laukia gausi palaima, kai jie mini mūsų Viešpaties Jėzaus pasiaukojančios mirties atminimą. Simbolinės duonos ir taurės vartojimas reiškia, kad mes pasisaviname Jo aukos naudą. (Mt 26, 26-29). Šitaip gavę Jo išperkamosios aukos naudą, džiaugiamės dieviškąja malone mums ir prisimename savo privilegiją taip pat aukotis - kasdien "mirti", tarsi išsižadant savęs ir atiduodant savo gyvybę vykdant Dievo valią. (1 Kor 15, 13). Tai gali būti pasaulio atstūmimas, fizinių jėgų eikvojimas arba įskaudinimas tų, kurie mus apšmeižė savo žodžiais.

Mūsų krikštas yra krikštas į Jėzaus mirtį. "Argi pamiršote, kad, krikšte susijungę su Jėzumi Kristumi, įsijungėme į Jo mirtį? Juk mes mirėme ir buvome palaidoti su Kristumi per krikštą. Ir kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių šlovinga Tėvo galia, taip ir mes dabar galime gyventi naują gyvenimą.

Kadangi mes buvome sujungti su juo jo mirtimi, mes taip pat būsime prikelti gyvenimui, kaip ir jis". Romiečiams 6:3-5

Gavome ypatingą kvietimą sekti mūsų brangaus Viešpaties ir Mokytojo pėdomis. "Sekti" Juo reiškia, kad mūsų patirtis pasaulyje bus panaši į Jo patirtį. Jėzus paaiškino: "Iš tiesų sakau jums: vergai nėra didesni už savo šeimininką. Taip pat ir pasiuntinys nėra svarbesnis už tą, kuris siunčia žinią". (Jn 13, 16). Tiems, kurie ištikimai seka Mokytojo pėdomis, net jei bus "nekenčiami be priežasties", duotas pažadas: "Tie, kurie nugalės, sėdės su manimi mano soste, kaip aš nugalėjau ir sėdėjau su savo Tėvu Jo soste". Apreiškimo 3, 21.

Šventa tauta

***Pagrindinė eilutė: "Jūs būsite mano kunigų karalystė, mano šventoji tauta. Tai žinia, kurią turite perduoti Izraelio tautai."
Išėjimo 19:6***

***Pasirinkti Raštai:
Išėjimo 18:12-27; 19:1-14***

Izraelio tauta buvo įkurta remiantis Dievo pažadais ir jo įstatymo nurodymais. Nors Dievo planas, išdėstytas Jo pažaduose, negali būti nesėkmingas, izraelitų ir visų kitų žmonių padėtis šiame plane priklauso nuo paklusnumo Dievo valiai. Mūsų raktinėje eilutėje nurodoma, kad Izraelio tauta bus atskirta nuo visų kitų tautų.

Akivaizdu, kad Dievo apvaizda lėmė, jog Mozės uošvis Jetras laiku davė didžiajam įstatymų leidėjui patarimą, pateiktą šios dienos pamokos pirmoje dalyje. (Išėjimo 18, 12-18). Mozė buvo sunkus ir

nenuilstantis darbininkas. Jis buvo pasirengęs už savo brolius atiduoti gyvybę, tačiau jo uošvis, stebėdamas situaciją iš nesuinteresuoto taško, matė ne tik tai, kad Mozė be reikalo vargsta, stengdamasis išklaudyti ir spręsti visus jų smulkius sunkumus, bet ir tai, kad patys žmonės nėra veiksmingai aptarnaujami. Vienam žmogui buvo tiesiog per daug darbo, kad jis galėtų tinkamai juo pasirūpinti.

Jetras akivaizdžiai buvo išmintingas ir teisingas žmogus, kaip matyti iš jo patarimo Mozei. Jis patarė savo svainiui paskirti "gabius vyrus" - valdovus arba teisėjus - įvairiems izraelitų sluoksniams ir įspėjo, kad šie būtų principingi, o ne savanaudžiai ar godūs. Jetras suprato, ir Mozė tikrai turėjo žinoti, kad neteisingų principų žmonės sieks savo interesų, o ne žmonių, kuriems jie vadovauja, interesų. Kiekvienas tokio charakterio žmogus būtų ne palaiminimas, o prakeiksmas tautai. 19-27 eilutės.

Šie "gabūs vyrai" Izraelyje tarnavo žmonėms vadovaujant Mozei. Kai Mozė iš Dievo gavo Įstatymą ir nurodė jį perduoti tautai, jis sukvietė šiuos vyresniusius, arba atstovus. Jis išsamiai supažindino juos su Dievo Įstatymu, kad jie įgytų reikiamą supratimą ir galėtų iš pradžių tinkamai pamokyti, o paskui teisti žmones.

Šeši šimtai tūkstančių suaugusių izraelitų vyrų paliko Egiptą. (Išėjimo 12:37). Tai reiškia, kad iš viso, skaičiuojant moteris ir vaikus, jų išvyko tikriausiai pusantro milijono. Nesunku įsivaizduoti, su kokiomis problemomis susidurtų vienas žmogus, be pagalbos bandydamas pamokyti tokią minią Dievo įstatymo. Nebuvo spausdintų puslapių, radijo, televizijos, mobiliųjų telefonų ar interneto - jokių šiuolaikinių komunikacijos būdų. Iš tiesų akivaizdu, kad Mozė turėjo gerai organizuotą grupę žmonių, kuriems galėjo pavesti svarbią užduotį perduoti žmonėms būtinas įstatymo detales taip, kaip jis jas gavo iš Dievo ant Sinajaus kalno. Atsakydama į tai, tauta pareiškė, kad darys viską, ką Viešpats buvo pasakęs. Išėjimo 19,8

Dievo šventovė

***Pagrindinės eilutės: "Tegul Izraelio žmonės pastato man šventovę, kad galėčiau gyventi tarp jų. Tu turi pastatyti šią palapinę ir jos įrangą tiksliai pagal pavyzdį, kurį tau parodysiu".
Išėjimo 25:8-9***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Išėjimo knygos 25-27 skyriai***

Mozei duotus nurodymus dėl Palapinės statybos galima rasti Išėjimo knygos 25-27 skyriuose, o apie tai, kaip ji buvo pastatyta, rašoma 35-40 skyriuose. Pagal Dievo žodį pati Padangtė - Šventosios ir Švenčiausiosios patalpos - turėjo būti "šventovė". Jis buvo sukonstruotas iš daugybės šitimo (akacijos) medžio lentų, padengtų auksu, įkištų į sidabrinis laikiklius ir tvirtai sujungtų to paties medžio strypais, taip pat padengtais auksu. Išėjimo 26:15-30

Apytikriai skaičiuojant, kad vienos uolekties ilgis yra 18 colių, statyns buvo penkiolikos pėdų pločio, penkiolikos pėdų aukščio ir keturiasdešimt penkių pėdų ilgio, o jo priekinė arba rytinė dalis buvo

atidaryta. Jis buvo uždengtas dideliu baltu lininiu audeklu, išmargintu cherubinių figūrėmis mėlyna, purpurine ir raudona spalvomis. (1-3 eilutės). Atviras statinio galas, arba priekinė dalis, buvo uždarytas panašios į dengiamąjį audeklą medžiagos užuolaida ir buvo vadinamas "durimis", arba pirmąja uždanga. (36 ir 37 eilutės). Kitas tos pačios medžiagos audinys, panašiai išaustas su cherubinių figūrėmis, vadinamas "uždanga", arba antrąja uždanga, buvo kabinamas taip, kad padalytų Padangtę į du skyrius. (31-33 eilutės). Pirmasis, arba didesnis, penkiolikos pėdų pločio ir trisdešimties pėdų ilgio skyrius buvo vadinamas "Šventuoju". Antrasis, arba galinis, penkiolikos pėdų pločio ir penkiolikos pėdų ilgio skyrius buvo vadinamas "Švenčiausiuoju". Šie du skyriai sudarė tikrąją Padangtę. Ant Padangtės buvo pastatyti papildomi uždangalai, skirti pastogei. Vienas buvo padarytas iš kašmyro audinio arba ožkos kailio, kitas - iš raudonai nudažytų avino odų, o pats viršutinis apdangalas - iš ruonių odos, kuri padėjo atstumti vandenį. 7 ir 14 eilutės.

Palapinė, kurią Dievas įsakė Izraelio tautai pastatyti dykumoje, kartu su visomis su ja susijusiomis religinėmis apeigomis ir ceremonijomis, buvo, kaip teigia apaštalas Paulius, "šešėlis, miglotas būsimųjų

gerų dalykų reginys". (Žyd 10, 1; 8, 5; Kol 2, 16-17). Šios apeigos, kurias izraelitai buvo verčiami kartoti metai iš metų, rodė į "geresnes aukas", kurių centre buvo Jėzus ir kurios bus įvestos Jo pirmojo atėjimo metu. (Žyd 9, 19-24). Jos atneš amžiną išgelbėjimą ne tik Izraeliui, bet ir visai žmonijai. 1 Timotiejui 2, 5-6

Turėtume suprasti, kaip rūpestingai Dievas vadovavo visoms Padangtės statybos detalėms. Jis nusivedė Mozę į kalną ir davė jam konkrečius nurodymus dėl kiekvienos dalies ir būdo, kaip ji turi būti pagaminta. "Būk tikras, kad viską padarysi pagal modelį, kurį tau parodžiau čia, ant kalno". (Žyd 8, 5; Iš 25, 40). Visos Dievo per Mozę izraelitams duotos detalės, susijusios su Dievo "šventyklos" statyba, turėjo būti atliktos tiksliai pagal dieviškus nurodymus. Žmonės turėjo ypač gerai žinoti šiuos dalykus, kad nebūtų neatsargūs ir už bet kokią pažeidimą nesulauktų griežtos bausmės.

Kaip esame dėkingi, kad visi šie susitarimai nukreipti į Jėzų, "šventyklos ir tikrosios palapinės, kurią pastatė Viešpats, o ne žmogus, tarną". Hebrajams 8,2.

Įsteigta kunigystė

***Pagrindinė eilutė: "Aaronas ir jo sūnūs apjuosė juosmenį juostomis ir užsidėjo specialius galvos apdangalus. Tuomet teisė į kunigystę jiems priklausys pagal įstatymą visiems laikams. Taip įšventinsi Aaroną ir jo sūnus".
Išėjimo 29:9***

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Išėjimo 29:1-9 ir 35-37***

Didžioji Išėjimo knygos dalis skirta Izraelio palapinės pastatymui. Dievas įsakė ją visiškai pastatyti iki pirmosios religinių metų dienos, t. y. maždaug po dvylikos mėnesių nuo izraelitų išvykimo iš Egipto. Jis taip pat nurodė Mozei, kur turi būti išdėstyti visi baldai. Išėjimo 40, 1-8

Būdamas ištikimas Dievo tarnas, Mozė vykdė gautus įsakymus tiksliai taip, kaip jam buvo nurodyta. (16-33 eilutės). Raštai mus informuoja, kad regimoji Padangtė, susijusi su Izraelio garbinimo centru, vaizdavo dangiškąją tikrovę, susijusią su dabartine

Evangelijos amžiaus bažnyčia ir visa žmonių šeima ateityje. Žyd 9, 23-28; Apreiškimo 21, 1-5

Be to, buvo pateikti nurodymai, kaip patepti Aaroną ir jo sūnus, kad jie atliktų kunigo tarnystę, susijusią su Padangtine. Į šiuos nurodymus buvo įtraukta išsami informacija apie įšventinimo ceremoniją ir Izraelio kunigystės inauguraciją. Išėjimo 40:13-15; Kunigų knygos 8 ir 9 skyriai

Dievo nurodymu Izraelio kunigams buvo surengta išsami ceremonija, susijusi su jų įšventinimu į kunigus. Kadangi apaštalas sako, kad Izraelio įšventinimas buvo "būsimųjų gerų dalykų šešėlis", turime pagrindo iš tos įšventinimo apeigos pasisemti pamokų, galinčių padėti mums geriau suvokti, ką iš tikrųjų reiškia būti Mokytojo - didžiojo Melkizedeko kunigo - sekėju. Hebrajams 10:1; 5:5-6

Aarono ir jo sūnų įšventinimo ceremonija truko septynias dienas. (Kunigų 8:33). Skaičius septyni Biblijoje vartojamas tam, kad reikštų visumą arba išbaigtumą to, kam jis taikomas. Taigi septynios pašventinimo dienos labai stipriai vaizduotų tai, kad Jėzaus, didesniojo vyriausiojo kunigo, ir Jo pėdomis sekančiųjų, jaunesniųjų kunigų, pašventinimas apima visus gyvenimo aspektus ir tęsiasi amžinai.

Kaip jau minėta, Izraelio kunigai buvo tie, per kuriuos Dievas dalijo savo palaiminimus Izraeliui ir nurodinėjo jiems dalykus, susijusius su Juo pačiu. Taigi būsimoji didesnė Melkizedeko kunigystės nariai, visiškai atsidavę Dievui, taip pat turi suvokti ir įvertinti amžinąjį Dievo tikslą pašaukti juos į šią privilegijuotą padėtį. Jie taps "karališkosios kunigystės", kuri ateinančioje Dievo karalystėje teiks palaiminimus visai žmonijai, dalimi.

"Jei tobulumas galėjo būti pasiektas per Levitų kunigystę, kodėl vis dar reikėjo, kad ateitų kitas kunigas, Melchizedeko, o ne Aarono tvarkos kunigas? Juk pakeitus kunigystę, turi būti pakeistas ir įstatymas. Tas, apie kurį tai pasakyta, priklausė kitai giminei, ir niekas iš tos giminės niekada netarnavo prie altoriaus. Juk aišku, kad mūsų Viešpats buvo kilęs iš Judo, o dėl tos giminės Mozė nieko nesakė apie kunigus. ... Pasirodo dar vienas kunigas panašus į Melchizedeką, kuris tapo kunigu ne pagal nuostatą dėl savo kilmės, bet pagal nesunaikinamo gyvenimo galią. Juk yra paskelbta: "Tu esi kunigas per amžius pagal Melchizedeko tvarką". Hebrajams 7,11-17

Saldus skonis Dievui

Pagrindinė eilutė: "Kunigas visa tai sudegins ant aukuro. Tai yra deginamoji auka, maistinė auka, VIEŠPAČIUI malonus kvapas."

Kunigų 1:9

***Pasirinktas Šventasis Raštas:
Kunigų knygos 1:1-17***

Kvapo pojūčio simbolika Šventajame Rašte naudojama aukos ir atsidavimo mintims perteikti. Laiške efeziečiams 5, 2 apaštalas sako: "Eikite meilės keliu, kaip ir Kristus mus pamilo ir atidavė save už mus kaip kvapnią atnašą ir auką Dievui". Šiais žodžiais Paulius mintimis sugrąžina mus į Izraelio palapinės apeigas, kai, atliekant apeigas, ant auksinio aukuro Šventajame skyriuje buvo deginami smilkalai, kurių kvapas prasiskverbavo už antrosios uždangos į Švenčiausiąją. Šio veiksmo instrukcijose buvo nurodyta, kad turi būti "Taip smilkalai reguliariai deginami Viešpaties akivaizdoje ateinančioms kartoms". Išėjimo 30, 1-8.

Palapinės apeigas reglamentuojantys nurodymai buvo labai tikslūs. Izraelio sutaikinimo dieną vyriausiasis kunigas Aaronas nunešdavo aukų už nuodėmes kraują į Švenčiausiąją, kad juo apšlakstyty gailėstingumo versmę. Tačiau prieš tai reikėjo prie Aukso aukuro sudeginti smilkalus, kad jų dūmai ir kvapas prasiskverbtų į Švenčiausiąją prieš Aaronui praeinant po uždanga. Jei tai nebūtų padaryta, įžengęs į Švenčiausiąją, jis būtų miręs. (Kunigų 16, 11-14). Degančių smilkalų dūmai ir kvapas buvo įrodymas, kad aukojimo darbas buvo tinkamai atliktas ir priimtinas Dievui.

Gyvulinės aukos, deginamos ant geležinio aukuro, taip pat buvo laikomos "malonaus kvapo Viešpačiui", kaip parodyta mūsų pagrindinėje eilutėje ir jos kontekste. (Kunigų 1:5-9). Mėsos, arba grūdų, aukos, deginamos ant aukuro pagal Viešpaties nurodymus, taip pat buvo laikomos "malonių kvapu". Kunigų knygos 2:1-9

Visos anksčiau minėtos Izraelio apeigos, kurios buvo laikomos "malonių kvapu", įvairiais būdais nurodė į Jėzaus tarnystę, paklusnumą ir auką, kuri kilo pas Dievą kaip "kvapni atnaša". (Ef 5, 2). Pasišventę Mokytojo sekėjai taip pat kviečiami aukotis ir

krikštytis į Jėzaus mirtį. (Rom 12, 1; 6, 3-4). Krikščionių aukojimo darbas ypač nukreiptas į "Kristaus kūno" bičiulių labui. 1 Korintiečiams 12, 12-14. 27

Laiške filipiečiams 4, 18 apaštalas Paulius, užsimindamas apie Filipų bažnyčios pasiaukojimo įrodymą, kai ji, būdama kalėjime Romoje, atsiuntė jam dovaną, vadina ją: "Kvepianti atnaša, Dievui maloni auka". Čia turime paties Pauliaus autoritetą, leidžiantį Izraelio palapinės pamokas taikyti Bažnyčiai. Be to, tai rodo, kad Dievas tikrina mūsų atsidavimo Jam nuoširdumą pagal mūsų tarpusavio aukos ir tarnystės nuoširdumą.

Kvapo pojūčio simbolika turėtų padėti mums atskirti tikrą atsidavimą Dievui nuo paprasto tarnavimo iš lūpų į lūpas. Jei neaptinkame jokio pasiaukojimo "kvapo", galime susimąstyti, kaip giliai Tiesa yra užvaldžiusi mūsų dvasinį gyvenimą. Mūsų Tiesos vizija turėtų atskleisti pasiaukojimo ir tarnavimo kitų labui privilegiją, o mūsų širdies atsidavimas Viešpačiui turėtų paskatinti mus greitai atiduoti savo gyvybę, kad kiti būtų palaiminti. Taip saldus mūsų atsidavimo kvapas bus stiprus. Jn 15, 13; 1 Jn 4, 7-11

Sutaikinimo diena

**Pagrindinės eilutės: "Šią dieną už jus bus atliktas sutaikinimas, kad būtumėte apvalyti. Tada Viešpaties akivaizdoje būsite švarūs nuo visų savo nuodėmių".
Kunigų 16:29-30**

**Pasirinktas Šventasis Raštas:
Kunigų 16:2-9, 11-19 ir 27-34**

Šiandienos pamoka susijusi su palapinės apeigomis, kurios buvo atliekamos kasmetinę Izraelio sutaikinimo dieną, kaip aprašyta Kunigų knygos 16 skyriuje. Šios svarbios pamaldos vyko žydų religinių metų septinto mėnesio dešimtą dieną. Tai buvo laikoma iškilmingiausia visų metų proga, diena, kai vyriausiasis kunigas įžengdavo į Švenčiausiąją - vidinį Padangtės skyrių, kad atliktų atgailą už tautos nuodėmes. Kad galėtų atlikti šios ypatingos dienos apeigas, vyriausiasis kunigas Aaronas buvo apsirengęs ne įprastais "šlovės ir grožio drabužiais", bet aukos drabužiais, kurie buvo iš balto lino. Iš 28, 2-39; Kun 16, 4

Aaronui buvo nurodyta parūpinti jautį ir ožį sutaikinimo aukoms. Veršį parūpino pats Aaronas ir jis turėjo būti paskerstas Palapinės kieme kaip auka už nuodėmę už jį ir jo namus. Veršio riebalai turėjo būti sudeginti ant geležinio aukuro. Dėl didelio jaučio riebalų kiekio jis turėjo smarkiai degti ir sukelti tankų dūmų debesį, kuris kilo lauke esantiems žmonėms matant. Kunigų 16:3, 5-6 ir 25

Tada Aaronas turėjo pripildyti kaladėlę degančių anglių, paimtų nuo ugnies ant geležinio aukuro, ir kartu su maloniaisiais smilkalais įnešti į Šventąją, pirmąją Padangtės patalpą. Kadagys turėjo būti pastatytas ant Auksinio aukuro viršaus, o smilkalai pabarstyti ant jo, kad susidarytų saldžių kvėpalų dūmai, kurie prasiskverbtų už antrosios uždangos į Švenčiausiąją. Tai kruopščiai atlikęs, Aaronas galėjo saugiai įžengti į Švenčiausiąją ir atlikti paskutinį sutaikinimo veiksmą. Ten jis turėjo apšlakstyti veršio krauju gailestingą veršio viršų ir priešais gailestingąją sėdynę. 12-14 eilutės

Už Padangtės ribų, už ją supančios stovyklos, turėjo būti dar viena ugnis. Joje turėjo būti sudegintos veršio nepadorios dalys - oda, mėsa ir mėšlas. Šią sceną galėjo matyti visi aplink Padangtę stovyklaujantys izraelitai, ir ji smarkiai skyrėsi nuo

kitų Sutaikinimo dienos aukojimo apeigų, kurias slėpė Padangtės kiemą juosiančios lininės užuolaidos ir Šventosios bei Švenčiausiosios Švenčiausiosios uždarumas. Taip buvo užbaigtas jaučio aukojimas. 27 eilutė.

Toliau buvo aukojamas ožys aukai už nuodėmę. Tam tikslui jis turėjo būti paimtas iš Izraelio tautos ir pristatytas Viešpačiui prie Palapinės durų. Viešpaties ožys buvo paskerstas Padangtės kieme, o jo kraujas buvo įneštas į Švenčiausiąją ir apšlakstytas taip pat, kaip ir jaučio kraujas. Jo oda, mėsa ir mėšlas taip pat buvo sudeginti už Izraelio stovyklos ribų. 15 ir 27 eilutės.

Paulius rašė: "Tai jiems (izraelitams) atsitiko kaip pavyzdys mums. Jie buvo užrašyti, kad įspėtų mus, gyvenančius amžiaus pabaigoje". Jie buvo "šešėlis, miglota būsimų gerų dalykų" ir "geresnių aukų", sutelktų Jėzuje, peržiūra. 1 Korintiečiams 10, 11; Hebrajams 10, 1; 9, 23